

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เมืองหัตยานับเป็นเมืองสำคัญเมืองหนึ่งของประเทศไทย ที่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศนิยมไปท่องเที่ยวกันอยู่เสมอ แต่เดิมเมืองหัตยานเป็นเพียงหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งที่อยู่นอกเขตสุขาภิบาลซึ่งห่างไกลความเจริญของตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ต่อมาเมื่อทางราชการได้ขยายเขตสุขาภิบาลมาเกือ่ออกไป โดยครอบคลุมไปถึงบริเวณตำบลหัตยานี พ.ศ. 2507 เมืองหัตยานจึงเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว เติบโตและรวดเร็ว ปัจจุบันนี้เมืองหัตยานได้เจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วในระยะเวลาอันสั้น ทั้งนี้เนื่องจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศได้หลั่งไหลเข้ามาท่องเที่ยวและพักผ่อนยัง เมืองหัตยานแห่งนี้ในแต่ละปีเป็นจำนวนมาก ประกอบกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้เริ่มพัฒนาโครงการเมืองหัตยานและอาเภอบริเวณใกล้เคียง ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวและพักผ่อนที่สวยงาม เป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยว จึงทำให้เมืองหัตยานเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วดังที่กล่าวมาแล้ว

อย่างไรก็ดี การเจริญเติบโตของเมืองหัตยาน เป็นการเจริญเติบโตที่ขาดระเบียบแบบแผน จึงทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ มากมาย เช่น ปัญหาการขาดการบริการ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ ปัญหาการขาดการถือครองอาคาร และสิ่งเมืองฯ เป็นต้น ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ จะเห็นได้จากผลผลิตของรัฐมนตรี ได้เสนอประกอบร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองหัตยาน พ.ศ. 2521 ซึ่งมีสาระสำคัญตอนหนึ่งว่า

¹ ประหยัด หงษ์ทองคำ, การปกครองท้องถิ่นไทย (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2526), หน้า 198.

"เนื่องจากเขตสุขภาพลาลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ได้เจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว และเป็นสถานที่พักตากอากาศที่มีชื่อเสียงที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศ มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศนิยมมาพักผ่อน จึงทำรายได้ให้ประเทศเป็นจำนวนมาก การที่ท้องถิ่นได้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วเช่นนี้ ได้ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคม สิ่งแวดล้อม การผังเมือง และการควบคุมการก่อสร้างอาคารสถานที่ที่รุ่มกันไป ปัญหาเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้อง เฉพาะประชาชนในท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังมีผลกระทบต่อสายงไปถึงผลประโยชน์และรายได้ของชาติ โดยเฉพาะเรื่องการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอีกด้วย จึงจำเป็นต้องร่วมมือกันหาทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างรีบด่วน..."²

ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลโดยกระทรวงมหาดไทยจึงได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งมีชื่อว่า "คณะกรรมการศึกษาหาข้อมูลสำหรับพิจารณาจัดตั้งหน่วยการปกครองท้องถิ่นรูปที่ ห้า" เพื่อทำหน้าที่ศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับปัญหา เพื่อพิจารณาหาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขต่อไป และเพื่อทำหน้าที่พิจารณาว่าร่างกฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่นที่ห้าขึ้นใหม่เป็นการเฉพาะแห่ง คณะกรรมการชุดนี้มีความเห็นพร้อมกันว่า ควรจัดตั้งการปกครองท้องถิ่นที่ห้าในรูปเทศบาลแบบผู้จัดการ (city manager) เพราะเหตุผลที่ว่า เทศบาลแบบผู้จัดการนั้น ใช้ผู้บริหารอาชีพที่มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ในการบริหารสูง เหมาะสมกับภารกิจของ เมืองที่ห้าที่จะต้องรับผิดชอบ ประกอบทั้งเทศบาลแบบผู้จัดการนั้น ผู้บริหารคือผู้จัดการที่ปลอดจากการผูกพันแก่งงหวงการเมืองรวมทั้งการเข้ารับตำแหน่งหรือการพ้นจากตำแหน่ง เป็นไปตามเงื่อนไขของสัญญาจ้าง ซึ่งมีใช้โดยวิธีทางการเมือง จึงทำให้เทศบาลแบบผู้จัดการอื่น เป็นรูปแบบการปกครองท้องถิ่นที่ คณะกรรมการได้เลือกมาใช้กับที่ห้า เป็นหนทางที่จะแก้ปัญหาของที่ห้า ได้ดี่างถูกจุดและมีประสิทธิภาพ และในที่สุดคณะรัฐมนตรีก็ได้ยก่างพระราชบัญญัติว่า โดยมีนายารจสดการ เมืองที่ห้าดังกล่าวขึ้น และได้เสนอให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

² ราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่มที่ 95 ตอนที่ 120 (30 ตุลาคม 2521).

ได้ให้ความเห็นชอบ และมีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2521 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน

แม้ว่าเมืองพิทยาจะได้มีการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ โดยการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองมาเป็นการปกครองแบบผู้จัดการแล้วก็ตาม ปัญหาเหล่านี้ก็หาได้หมดสิ้นไปไม่ จะเห็นได้จากรายงานการประชุมของคณะที่ปรึกษากระทรวงมหาดไทยครั้งที่ 7/2526 เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2526 ซึ่ง อรุณ รัชธรรม ได้สรุปจากผลการวิจัยไว้ว่า "เนื่องจากความเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วทางธุรกิจของเมืองพิทยา ได้ก่อให้เกิดปัญหาสำคัญมากที่สุดตามมาคือ ปัญหาอาชญากรรมเกิดขึ้นบ่อย ๆ ปัญหาความเสื่อมโทรมแก่ธุรกิจ ปัญหาสถานบริการและหญิงบริการในอัตราสูง"³ จากรายงานการประชุมครั้งนั้นย่อมชี้ให้เห็นว่าปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ยังมีอยู่ โดยเฉพาะปัญหาอาชญากรรมซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับสังคมทุกสังคม ทั้งในอดีตและปัจจุบัน เฉพาะที่เมืองพิทยานั้นจะเห็นว่าในช่วงวันที่ 2 สิงหาคม 2528 - 1 ธันวาคม 2528 มีคดีอุกฉกรรจ์ (ฆ่าคนตาย ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์) เกิดขึ้น 10 ราย คดีความผิดต่อชีวิตและร่างกาย (ทำร้ายร่างกาย พยายามฆ่า ฆ่าคนตายโดยเจตนา) เกิดขึ้น 51 ราย คดีความผิดต่อทรัพย์ (ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ทรัพย์หาย) เกิดขึ้น 331 ราย คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย (การพนัน ยาเสพติดให้โทษ อาวุธปืน) จับได้ 318 ราย (ไม่ระบุจำนวนการเกิด) เฉพาะคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์นั้นในช่วงเดือนมีนาคม 2529 มีคดีเกิดขึ้นถึง 43 ราย และในช่วงเดือนเมษายน ในปีเดียวกันมีคดีเกิดขึ้นถึง 29 ราย⁴ (ดูข้อมูลรายละเอียดในภาคผนวก)

³ศูนย์ปฏิบัติการ กองบังคับการตำรวจภูธร 2 "สรุปผลการปฏิบัติของกองอำนาจการเฉพาะกิจพิทยา 28," 2 ธันวาคม 2528-31 มีนาคม 2529. (อัคราเนา)

⁴สถานีตำรวจภูธรเมืองพิทยา, "เอกสารประกอบการสรุปคำบรรยาย" (เมษายน 2529). (อัคราเนา)

จากคดีความผิดต่าง ๆ เหล่านี้ จะเห็นว่าคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เป็นคดีความผิดที่มี จำนวนมากกว่าคดีความผิดประเภทอื่น ๆ และที่สำคัญคือคดีประเภทนี้มักจะเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งก่อให้เกิดผลเสียต่อธุรกิจการท่องเที่ยว ตลอดจนธุรกิจด้านอื่น ๆ ของเมืองพัทยาโดยตรง ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องมีหน่วยงานที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยา จะต้องเร่งดำเนินการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมประเภทนี้ให้หมดสิ้นไป เพื่อเป็นการปกป้องคุ้มครองชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนความสุขของประชาชนเมืองพัทยา และเพื่อส่งเสริมหรือหยุดไว้ซึ่งการปกครองท้องถิ่นเมืองพัทยาให้คงอยู่ต่อไป ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญ คล้องกับแนวความคิดของ ประทาน คงฤทธิศึกษากร ที่ได้เสนอแนะแนวทางการแก้ไขระบบการปกครองท้องถิ่นเมืองพัทยาไว้ตอนหนึ่งว่า "เมืองพัทยาต้องมีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาอาชญากรรม เมืองท่องเที่ยวต้องมีความสงบและมั่นคง"⁵

อย่างไรก็ดี การดำเนินการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ตลอดจนการดำเนินการแก้ไขปัญหาลักษณะอื่น ๆ ของเมืองพัทยาในขณะนี้เป็นการดำเนินการในรูปแบบของ "ระบบตำรวจแห่งชาติ" (national police system) คือเป็นการดำเนินการในฐานะของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ขึ้นต่อกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย มิใช่เป็นการดำเนินการในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจของท้องถิ่นเมืองพัทยา นอกจากนี้ นโยบายที่นำมาปฏิบัติก็เป็นนโยบายที่มาจากส่วนกลาง หรือกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทยเป็นหลัก แม้ว่าหน่วยงานในระดับท้องถิ่น (เช่น กองบังคับการตำรวจภูธร 2) จะมีส่วนในการกำหนดนโยบายดังกล่าวอยู่บ้างก็ตาม แต่ก็หาได้เป็นนโยบายของท้องถิ่นเมืองพัทยาที่แท้จริงไม่ เป็นเพียงนโยบายของกรมตำรวจในระดับกองบังคับการแต่ละแห่ง ซึ่งเป็นนโยบายอย่างกว้าง ๆ เท่านั้น การดำเนินนโยบายในลักษณะเช่นนี้แตกต่างจากการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจในต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา เป็นต้น การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจในสหรัฐอเมริกานั้น เป็นการดำเนินการที่พยายามกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นให้มากที่สุด ตามวิธีทางแห่งการปกครองในระดับประชาธิปไตย คือมีเจ้าหน้าที่หลายระดับ เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจระดับมลรัฐ เจ้าหน้าที่ตำรวจระดับเทศาภิบาล เจ้าหน้าที่ตำรวจระดับเมือง และเจ้า

⁵ ประทาน คงฤทธิศึกษากร, "แนวทางการแก้ไขระบบการปกครองเมืองพัทยา," *เทศาภิบาล* ปีที่ 74 ฉบับที่ 10 (ตุลาคม 2527), หน้า 17-20.

หน้าที่ตำรวจระดับตำบล เป็นต้น เจ้าหน้าที่ตำรวจเหล่านี้ต่างขึ้นตรงต่อหน่วยการปกครอง
 นั้น ๆ และจะต้องปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบายของหน่วยการปกครองนั้น ๆ ด้วย⁶ อย่างเช่น
 เจ้าหน้าที่ระดับเมืองของเมืองคอคจึซึตี มลรัฐแคนซัส เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองนี้มีหน้าที่เหมือน
 ตำรวจทั่วไป แต่ต้องขึ้นตรงต่อเทศบาลเมืองคอคจึซึตี และจะต้องปฏิบัติงานตามนโยบาย
 ของเทศบาลเมืองคอคจึซึตี นอกจากนั้น อำนาจในการพิจารณาความดีความชอบ ตลอดจน
 การแต่งตั้งหรือถอดถอน ก็เป็นอำนาจของเทศบาลเมืองคอคจึซึตีโดยสมบูรณ์ การดำเนิน
 การของเจ้าหน้าที่ตำรวจในสหรัฐอเมริกาเช่นนี้ ในหลักการแล้วเป็นการดำเนินการที่สอดคล้อง
 คล้องกับหลักการจัดการปกครองท้องถิ่น ซึ่งมุ่งที่จะจัดหานโยบายและปฏิบัติงานให้สอดคล้อง
 กับปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง

ส่วนกรณีของตำรวจไทยนั้น ดำเนินการในรูปของการรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลาง
 (decentralization) คือให้มีตำรวจของรัฐบาลกลางแต่เพียงอย่างเดียว แต่มีอำนาจ
 ครอบคลุมไปทั่วประเทศ การบังคับบัญชา การกำหนดนโยบาย และการบริหาร ไม่ว่าจะ
 จะเป็นการให้ความดีความชอบ การแต่งตั้งหรือถอดถอน ค่าจ้างเงินเดือน และสวัสดิการ
 ต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนขึ้นอยู่กับกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทยโดยทั้งสิ้น มิใช่ขึ้นอยู่กับหน่วย
 การปกครองส่วนท้องถิ่น เหมือนกับในสหรัฐอเมริกาดังที่กล่าวมาแล้ว นอกจากนั้น การ
 ดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจในประเทศไทย ไม่ว่าจะ เป็นในด้านการป้องกันปราบปราม
 อาชญากรรมหรือในด้านอื่น ๆ ในทุกท้องถิ่น อาจจะไม่สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการ
 ของประชาชนในแต่ละท้องถิ่นเสมอไป จะเห็นได้ว่า การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
 เหล่านี้ได้รับการติเตียนจากประชาชนอยู่เสมอ นอกจากนั้นยังปรากฏว่าประชาชนทั่วไปมี
 ทัศนคติที่ไม่ค่อยดีต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยเฉพาะการจู่โจมร้ายแรง บังหลวม เล่นพรรคเล่นพวก

⁶ ประเสริฐ บุณรินทร์ และ จรูญ สรสมบัติ, "ระบบตำรวจนานาชาติ,"
 2522, (อัสสาเนา), หน้า 122-126.

เลี้ยงนกเลง ช่มชู่ประชาชน คี๋มสุรา เล่นการพนัน หูดจามไม่สุภาพ ข้อมผู้ต้องหา ทำเกินกว่าเหตุ เหล่านี้เห็นเด่น⁷

จากลักษณะโครงสร้างและการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพิทยา ที่อยู่ในฐานะตำรวจแห่งชาติ และภาพพจน์ที่ไม่ค่อยดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวนี้ ทำให้เป็นที่น่าศึกษาว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพิทยา ในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจแห่งชาติ แต่มาปฏิบัติหน้าที่อยู่ในองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีความเป็นอิสระภาวะค่อนข้างสูง เช่น เมืองพิทยา จะปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูง มีลักษณะที่ส่งเสริมหรือเหนี่ยวนำประสิทธิภาพของการปกครองเมืองพิทยาอย่างไรหรือไม่ การศึกษากรณีของเมืองพิทยาน่าจะบ่งชี้ถึงสภาพที่เป็นจริงในกรณีของเทศบาลหรือการปกครองท้องถิ่นอื่น ๆ ของไทยได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เฉพาะ 4 ประการ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาถึงบทบาทและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจในฐานะตำรวจแห่งชาติ ในการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเมืองพิทยา
2. เพื่อศึกษาถึงความเข้าใจในบทบาท และหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพิทยาต่อการกิจของเมืองพิทยา
3. เพื่อศึกษาถึงทัศนคติ หรือความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารเมืองพิทยา และประชาชนทั่วไปเมืองพิทยาที่มีต่อบทบาทของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเมืองพิทยา
4. เพื่อศึกษาหาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากบทบาทของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเมืองพิทยา ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

⁷ ไพรซ์ พงษ์เจริญ, "ทัศนคติของประชาชนต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ," เอกสารจัดเตรียมเพื่อประกอบการวางแผนกรมตำรวจ ฉบับที่ 1 เล่มที่ 3 พ.ศ. 2530-2534), (อัครสาเนา), หน้า 105.

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตทางด้านประชากรเป้าหมายของการศึกษาเรื่องนี้ ประกอบด้วยประชากร 3 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ประจำสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทธยา (2) กลุ่มประชาชนทั่วไปที่อาศัยอยู่ในเมืองพัทธยา และ (3) กลุ่มผู้บริหารเมืองพัทธยา โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลใน (1) บริเวณสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทธยา (2) บริเวณสถานที่ราชการหรือสำนักงานปลัดเมืองพัทธยา (3) บริเวณบ้านหรือสถานที่อยู่อาศัยหรือโรงแรม ร้านจำหน่ายเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เจือปน ร้านค้า ร้านอาหารของประชาชนทั่วไปของเมืองพัทธยา เท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ถือว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทธยา ประชาชนทั่วไปของเมืองพัทธยา และผู้บริหารเมืองพัทธยา เป็นกลุ่มที่มีการรับรู้หรือมีความรู้เกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทธยาในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน
2. กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มตอบแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ด้วยความจริงใจและปราศจากอคติใด ๆ ต่อบทบาทและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทธยาทั้งสิ้น
3. การวัดหรือการประเมินบทบาท และหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทธยาใช้วิธีการวัดหรือประเมินจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเนวกับความคิดเห็นที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม

สมมุติฐานของการวิจัย

จากแนวความคิดทางทฤษฎี ที่ได้พรรณารายละเอียดไว้ในบทที่ 2 และ 3 ซึ่งมีสาระสำคัญว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทธยา ในฐานะที่เป็นตำรวจแห่งชาติ (national police) แต่ปฏิบัติงานในองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ที่คู่แข่งจะมีอิสรภาวะสูงเช่นเมืองพัทธยานั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าว มีส่วนส่งเสริม หรือเห็นแก่ตัว ประสิทธิภาพ

ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างไรหรือไม่ สภาฯดังกล่าวแตกต่างไปตามสภาพของตำรวจแต่ละกลุ่มหรือไม่เพียงใด อีกทั้งอัตราความผูกพันที่ตำรวจมีต่อองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนใน การส่งเสริมประสิทธิภาพขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างไรหรือไม่ เพื่อความรัดกุมของการศึกษาจึงได้กำหนดสมมติฐานขึ้นทดสอบ 4 ประการ ดังต่อไปนี้

1. เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยา มีบทบาทในการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเมืองพัทยาอยู่ในระดับสูง
2. เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยามีความคิดเห็นต่อบทบาท และหน้าที่ของตนเองในการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเมืองพัทยาแตกต่างไปจากความคิดเห็นของประชาชนทั่วไปเมืองพัทยาและผู้บริหารเมืองพัทยา
3. ประชาชนเมืองพัทยามีความคิดเห็นต่อบทบาทและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยาในการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเมืองพัทยาไม่แตกต่างกันตามอาชีพ การเคยร้องทุกข์หรือแจ้งความ การเคยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมมาดำเนินคดี
4. ปัจจัยทางด้านความรักความผูกพันต่อท้องถิ่นของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยา มีผลต่อบทบาทและหน้าที่ในการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเมืองพัทยา

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1. บทบาทและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยา ในการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเมืองพัทยา หมายถึง บทบาทและหน้าที่ในด้านต่าง ๆ ดังนี้
 - 1.1 บทบาทและหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม
 - 1.2 บทบาทและหน้าที่ในการจับกุม ลับสวน สอบสวน ฟ้องร้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
 - 1.3 บทบาทและหน้าที่ในการรักษาระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ไม่เกินวาทคดี
 - 1.4 บทบาทและหน้าที่ในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล
 - 1.5 บทบาทและหน้าที่ในการให้บริการประชาชน
 - 1.6 บทบาทและหน้าที่ในด้านอื่น ๆ
2. เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารหรือผู้บริหารเมืองพัทยา หมายถึง บุคคลที่สำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

- 2.1 นายกเมืองพิทยา
- 2.2 สมาชิกสภาเมืองพิทยาประเภทที่ 1
- 2.3 สมาชิกสภาเมืองพิทยาประเภทที่ 2
- 2.4 ปลัดเมืองพิทยา
- 2.5 รองปลัดเมืองพิทยา
- 2.6 หัวหน้าสาย หรือหัวหน้าส่วนราชการประจำเมืองพิทยาที่เรียกชื่ออย่างอื่น
3. ประชาชนของเมืองพิทยา หมายถึงประชาชนที่ประกอบอาชีพต่าง ๆ แตกต่างกัน ดังนี้
 - 3.1 กลุ่มประชาชนผู้ประกอบอาชีพข้าราชการ
 - 3.2 กลุ่มประชาชนผู้ประกอบอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ
 - 3.3 กลุ่มประชาชนผู้ประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งได้แก่ เจ้าของโรงแรม เจ้าของร้านอาหาร เจ้าของบาร์ เบียร์
 - 3.4 กลุ่มประชาชนผู้ประกอบอาชีพค้าขายทั่วไป
 - 3.5 กลุ่มประชาชนผู้ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ซึ่งเป็นผู้รับจ้างที่เกี่ยวกับรถสองแถว รถจักรยานยนต์ เรือสีกัดเตอร์ เรือทัวร์ ห้างบริการ
4. การปกครองท้องถิ่นเมืองพิทยา หมายถึง การปกครองที่เป็นไปตามรูปแบบการปกครองท้องถิ่นเมืองพิทยาตาม พ.ร.บ.ระเบียบบริหารราชการเมืองพิทยา หุทธจักรราช 2521
5. เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพิทยา หมายถึง ข้าราชการตำรวจปฏิบัติหน้าที่ราชการในสถานีตำรวจภูธรเมืองพิทยา
6. บทบาทและหน้าที่ที่อยู่ในระดับสูง หมายถึง บทบาทและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพิทยาในด้านต่างๆ ที่อยู่ในระว่างมาก-มากที่สุด หรือได้ค่าเฉลี่ยที่อยู่ระหว่างมาก-มากที่สุด
7. บทบาทและหน้าที่ที่อยู่ในระดับปานกลาง หมายถึง บทบาทและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพิทยาในด้านต่าง ๆ ที่อยู่ในระดับปานกลางหรือได้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

8. บทบาทและหน้าที่ที่อยู่ในระดับต่ำ หมายถึง บทบาทและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ตำรวจเมืองพัทยาในด้านต่าง ๆ ที่อยู่ในระหว่างน้อย-น้อยที่สุด หรือได้ค่าเฉลี่ยที่อยู่ในระหว่างน้อย-น้อยที่สุด

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดบางประการ ซึ่งอาจทำให้การวิจัยเรื่องนี้มีข้อบกพร่องบางประการ ข้อจำกัดของการวิจัยเรื่องนี้มีดังนี้

1. ข้อจำกัดในเรื่องกลุ่มตัวอย่าง การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างสามกลุ่ม คือ กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยา กลุ่มประชาชนเมืองพัทยา และกลุ่มผู้บริหารเมืองพัทยา ไม่ได้ศึกษารวมไปถึงกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่นๆ เช่น กลุ่มนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ กลุ่มผู้อาศัยอยู่รอบ ๆ เมืองพัทยา หรือกลุ่มผู้อาศัยอยู่ใกล้เคียงเมืองพัทยา

2. ข้อจำกัดในเรื่องวิธีการศึกษา การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้วิธีการศึกษาแบบการสำรวจผนวกกับการสัมภาษณ์และการสังเกตการณ์เท่านั้น ไม่ได้ใช้วิธีการศึกษาอื่น ๆ เข้ามาช่วย เช่น การศึกษาวิจัยรายกรณี หรือการศึกษาวิจัยเชิงปฏิบัติการ เป็นต้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาเรื่องนี้ได้กำหนดวิธีการศึกษาไว้อย่างพิถีพิถัน ซึ่งน่าจะทำให้ผลการวิจัยมีความถูกต้องตามความเป็นจริงสูง ผลการศึกษาอาจอำนวยประโยชน์ในด้านต่าง ๆ คือไปนี้

1. เป็นเครื่องชี้วัดให้เห็นถึงระดับความมากน้อย รวมทั้งปริมาณงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยาที่ได้กระทำลงไป นอกจากนี้ยังสามารถที่จะชี้วัดให้เห็นถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวอีกส่วนหนึ่งด้วย

2. เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยาและผู้บริหารเมืองพัทยาสามารถที่จะนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เมืองพัทยาให้ดีขึ้นได้ เพื่อเป็นการหุดงไว้ซึ่งความสงบสุขของประชาชนเมืองพัทยาตลอดจนหุดงไว้ซึ่งการปกครองท้องถิ่นเมืองพัทยาสืบไป

3. บุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ สามารถที่จะนำมาศึกษาค้นคว้าหรือวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทบาทและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยาได้.